

Full diocesà

9 d'agost del 2020

Deu anys de l'alberg Sant Jaume de Jorba

La història del Camí de Sant Jaume es remunta a principis del segle IX, quan es va descobrir el sepulcre de sant Jaume. Des d'aleshores, Santiago de Compostel·la es converteix en punt de pelegrinatge de tot el continent europeu per a venerar les relíquies de l'apòstol. Ben aviat es defineix una ruta que uneix diverses vies romanes. La gran afluència de pelegrins propicia la creació d'esglésies, fondes, monestirs, hospitals i pobles al voltant seu.

Amb la dispersió de camins existent a Catalunya, l'any 1992 es decideix crear la Ruta Catalana, que va del monestir de Montserrat a Alcarràs passant per Cervera. Així, doncs, aquesta ruta travessa el bisbat de Vic i el bisbat de Solsona.

Un dels llocs de pas de la Ruta Catalana és el municipi de Jorba, on els pelegrins poden fer estada a l'alberg i restaurant Sant Jaume i resar al sant en la capella que hi té dedicada. Aquest estiu l'alberg-restaurant celebra els deu anys de la seva inauguració. L'alberg Sant Jaume de Jorba té restaurant i capacitat per a 24 persones repartides en diferents habitacions. Mossen Enric, que té cura de les instal·lacions, dels àpats i de l'allotjament, ofereix un excepcional acolliment als pelegrins, per la qual cosa és una parada obligada dins el Camí de Sant Jaume. (Per a reserves, tel. 93 809 41 01.)

Aquests dies, amb una missa en honor de sant Jaume, s'ha donat el tret de sortida del desè aniversari de l'alberg, que culminarà l'any vinent amb la celebració de l'any Xacobeo.

«Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua»

Diumenge XIX durant l'any / Cicle A

Lectura del primer llibre dels Reis

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.» Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

(19,9a.11-13a)

Salm responsorial

Senyor, feu-nos veure el vostre amor,
i doneu-nos la vostra salvació.

(84)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

(9,1-5)

Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tot-hom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren

de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que sóc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

(14,22-33)

«A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: "Quina poca fe! Per què dubtaves?" I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren...»

«Senyor, salveu-me»

Joan Mir Tubau, prev.

Jesús busca moments d'intimitat amb Déu, puja tot sol a la muntanya a pregar, tot el dia. És una pregària que no l'allunya de la vida. Veu que els seus deixebles, enmig del llac, han estat sorpresos per una tempesta. Jesús, nit enllà, els va a trobar. D'entrada, els deixebles no reconeixen Jesús, i això els esvera, pensen que és un fantasma. És que la fe dels deixebles encara és incipient, minsa. Jesús els tranquil·litza: «No tingueu por, que sóc jo.»

Tanmateix, el dubte no s'esvaeix. Pere, el cap dels apòstols, és el primer a dubtar, vol seguretat: «Senyor, si sou vós, maneu que vingui caminant sobre l'aigua.» Pere, obeint el Senyor, camina sobre l'aigua, però com que no el sosté la fe, s'acovardeix i comença a enfonsar-se. Pere demana auxili: «Senyor, salveu-me.» I, com sempre, Jesús no falla, salva, però recrimina a Pere la seva manca de fe. Un cop Jesús i Pere han pujat a la barca, arriba la calma. Jesús venç el mar i les ones, símbols del mal. I aleshores sorgeix del cor dels deixebles un acte sublim de fe: «Realment sou Fill de Déu.» Tota l'escena és un ressò dels relats de les aparicions de Jesús ressuscitat.

En la nostra vida —i en la mateixa vida de l'Església— algunes vegades també s'aixequen tempestes inesperades i ens sentim deseparats — la crisi sanitària del coronavirus n'és una mostra—; aleshores vénen els esveraments, tenim por, dubtem. Tanmateix, en aquestes situacions, hauríem de tenir la humilitat de saber dir: «Senyor, salveu-me.»

Agenda

Lit. hores: Setmana III

10 dilluns

—Sant Llorenç
—Santa Filomena
—Santa Paula
2Co 9,6-10/Salm 111/Jn 12,24-26

11 dimarts

—Santa Clara
—Santa Susanna
Ez 2,8-3,4/Salm 118/Mt 18,1-5.10.12-14

12 dimecres

—Santa Joana Francesca de Chantal
Ez 9,1-7;10,18-22/Salm 112/
Mt 18,15-20

13 dijous

—Santa Aurora
Beats Antoni Dalmau i comp. martirs
Beats Pere Cunill i companys màrtirs
Ez 12,1-12/Salm 77/Mt 18,21-19,1

14 divendres

—Sant Maximilià Maria Kolbe
Ez 16,1-15.60.63/Is 12,2-6/
Mt 19,3-12
Vigília Assumpció: 1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2/Salm 131/1Co 15,54-57/
Lc 11,27-28

15 dissabte

L'Assumpció de la Mare de Déu
(festa de precepte)
Ap 11,19a; 12,1-6a.10ab/Salm 44/1Co 15,20-27a/Lc 1,39-56

16 diumenge XX de durant l'any / Cicle A

—Sant Roc
Is 56,1.6-7/Salm 66/Rm 11,13-15.29-32/Mt 15,21-28

La imatge

Estem avesats a procurar-nos el màxim de seguretat. Per això l'epidèmia ens ha descol·locat: no hi comptàvem! La fe no aporta gran cosa a aquest objectiu, més aviat ens llança al buit: en tenim experiència. L'apòstol Pere veu Jesús caminant sobre l'aigua, i també ho vol fer. L'aigua sempre és un perill; i li manca la fe per a fer com el Senyor. Cal créixer en la fe malgrat els perills.

Sant Pere caminant damunt les aigües (1411).
Lluís Borrassà

Glossa

Nord i Sud

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquest estiu diferent ens demana de reinventar-nos. Una de les ofertes és la del turisme de proximitat. La diòcesi de Vic té una gran oferta cultural i, assenyalamment, la cultura cristiana lligada al patrimoni de les nostres paròquies. Ens pot passar que el que tenim més a prop, no sempre és valorat d'una manera adequada. Hi ha moltes realitats que encara no coneixem. Aprofitem, doncs, aquesta oportunitat. Hi ha molt i molt bo per visitar.

Vull parlar esment en una exposició que, com un dels efectes de la pandèmia que estem sofrint, encara és present en el nostre Museu Episcopal de Vic. El títol que porta és *Nord i Sud. Art medieval de Noruega i Catalunya. 1100-1350*. Una exposició temporal que ens duu als paisatges del nord i del sud d'Europa, a Noruega i a Catalunya. Uns paisatges diferents que tenen en comú els temples cristians i les imatges que s'hi veneraven, els paraments propis de la celebració i de la devoció cristiana. Han passat molts segles i, amb aquests, moltes vicissituds, i en els dos extrems de la vella Europa trobem expressions d'art cristià, els quals ens costa de destriar quin és d'un lloc o d'un altre, si del nord o del sud.

Aquesta exposició a la nostra diòcesi és fruit del treball dels

qui, en el segle XIX, pensaren que era bo de conservar les obres d'art de la nostra història, com a testimonis de la bellesa de la fe cristiana. Però també és fruit del treball dels qui en aquests moments tiren endavant aquesta institució diocesana que honora la nostra Església vigatana: el Museu Episcopal de Vic. Ells han sabut anar teixint unes relacions amb museus d'arreu d'Europa per poder compartir i mostrar aquelles peces que enriqueixen i fan entendre, encara més, el gran tresor artístic cristià nostre.

Aquesta exposició mostra, al meu entendre, com la fe cristiana ha fecundat Europa. El cristianisme va unificar tot un continent, el qual, malgrat les seves diferències enriquidores, va trobar en la fe en Crist la unitat. M'agrada de dir que una persona cristiana, de qualsevol país, podia anar del sud al nord i viceversa, podent celebrar la santa missa en cada lloc, amb la mateixa fe, la mateixa litúrgia, la mateixa llengua.

Vaig poder assistir a la inauguració de l'exposició a Utrecht, on es respirava, entre persones joves, una notable estima a la cultura religiosa. Tant de bo que també s'incrementés entre nosaltres aquesta estima! Aquest estiu pot ser una bona oportunitat per a fer aquesta experiència.

